

[Melchior Kjeldsen.]

lov af 7. juni 1952. Ligeledes kan vi billige tilføjjelsen om, at bestemmelserne i §§ 10—14 skal gælde for de af sømandsloven omfattede funktionærer.

Også jeg har bemærket mig det sidste afsnit i bemærkningerne med hensyn til, hvem der skal kunne komme ind under funktionærloven, og finder det ret uheldigt, at dette skal afgøres ved domstolene. Hvis den højtærede minister ikke kan svare på det, den ærede ordfører for socialdemokratiet (Erik Jacobsen) spurgte om, mener jeg, der er grund til, at vi får en udvalgsbehandling, så at man måske derigennem kan få klaret dette spørgsmål.

Vi tiltræder iøvrigt lovforslaget.

Bouet: Der var, inden funktionærloven i 1948 blev ændret, nedsat en kommission, som skulle overveje hele spørgsmålet og give indstilling til ministeren. I dette udvalg, hvis formand den nuværende præsident for Sø- og Handelsretten var, drøftede man også problemet om at tage de søfarende med ind under bestemmelserne i funktionærlovens §§ 10—14, men man var af den opfattelse, at reglerne måske mere naturligt hørte ind under sømandsloven; for de søfarende gælder der jo særlige love, sømandsloven, søloven og søneringsloven.

I den kommission, som behandlede sømandsloven, var i hvert fald formanden — og udvalget sluttede sig dertil — af den opfattelse, at bestemmelserne ikke skulle ind i sømandsloven, men naturligt hørte til i funktionærloven, og at det var deri, der måtte foretages en ændring. Formanden, professor Sindballe, udtalte, at han syntes, det var rimeligt og naturligt, at også disse funktionærer fik samme ret som alle andre mennesker til at organisere sig og gennem deres organisationer varetage deres interesser. Da sagen blev behandlet, først i folketinget og siden i landstinget, var begge tings udvalg enige om at henstille til ministeren, at der blev foretaget denne ændring i funktionærloven, og jeg takker den højtærede minister, fordi han nu har fremsat dette lovforslag, som jo tilsigter at give de sø-

farendes funktionærorganisationer forhandlingsret.

Forholdet er imidlertid det, at for de funktionærorganisationer, der omfatter styr mænd, maskinmestre, restauratører og radiotelegrafister, har spørgsmålet i og for sig ingen praktisk betydning, fordi de pågældende organisationer allerede i lang tid har haft endog meget detaljerede overenskomster med rederne. De, der står tilbage, er skibsførerne, som jo har ført forhandlinger med rederne om at få en lignende forhandlingsret og lignende overenskomster, men disse forhandlinger har ikke ført til noget resultat, hvad jeg forsåvidt beklager, da jeg mener, det havde været naturligt og rimeligt, at de to parter havde fundet hinanden. Nu er det altså et spørgsmål, om også skibsførerne skal falde ind under loven, og på dette spørgsmål svarer jeg absolut ja. Skibsførerne er ikke anderledes stillet end de øvrige skibsofficerer. De har vel en stærk beføjelse i henhold til sømandsloven, idet skibsføreren er den højeste myndighed ombord, når skibet er på søen, men iøvrigt er de underkastet absolut de samme forhold som de øvrige funktionærer, f. eks. maskinchefer o. s. v. Vel kan skibsførerne antage og afskedige søfolk, men det kan også værkførere på landjorden, og der er dog ingen, der har villet bestride, at disse naturligt faldt ind under funktionærloven.

Jeg har derfor ligesom de to foregående talere studset noget over det sidste stykke i bemærkningerne; jeg behøver ikke at citere det, da det ærede medlem hr. Erik Jacobsen har fremdraget det. Jeg finder det lidt besynderligt, for det, der siges deri, er jo ikke noget nyt. Det har også hidtil været domstolene, som skulle afgøre spørgsmålet, hvis der var tvivl med hensyn til, om en gruppe borgere indtog en sådan stilling, at de virkelig var funktionærer i dette ords egentlige betydning. Derfor synes jeg, det er noget mærkeligt, at man i bemærkningerne udtrykkeligt fremhæver, at det er domstolene, der i sidste instans skal afgøre spørgsmålet; det giver mig en fornemmelse af, at man netop sætter ind her for at gøre opmærksom på, at der måske